

Gálfi János (1919–1991) – geofizikus, egyetemi doktor

Cegléden érettségizett a Kossuth reálgimnáziumban 1937-ben. Ugyanebben az évben felvették az Eötvös Collegiumba. Matematika-fizika szakon kitűnőre végzett Budapesten, a Pázmány Péter Tudományegyetemen. A diploma megszerzése után tanársegédi állás ajánlottak neki az egyetemen. Ezt anyagi okokból nem fogadta el, hanem geofizikus lett az Eötvös Loránd Geofizikai Intézetben, ahol a hazai szeizmikus műszerek fejlesztésébe kapcsolódott be. 1965-től a Vízügyi Tudományos Kutatóintézet (VITUKI) tudományos főmunkatársa volt nyugdíjazásáig, 1979-ig.

A felszín alatti vizek, törmelékes kőzetek geofizikája, a szeizmikus kutatás módszertanának kidolgozása képezték tudományos pályafutása fő területeit.

Munkásságát 1984-ben Vitális Sándor tiszteleti nívódíjjal ismerte el a Magyar Hidrológiai társaság.

Forrás: A Magyar Hidrológiai társaság kitüntetettjei 1917–2017.

Főbb munkái:

Gálfi János: A szeizmikus kutatási módszer korszerű problémái, különös tekintettel a néma területekre. Bp., 1952. Klny.

Gálfi János: A geofizikai kutatás hidrogeológiai alkalmazása. Bp., 1972.¹

Gálfi János–Kassai Ferenc: Hidrológiai geofizika és fúrt kutak. Bp., 1972.

Erdélyi Mihály–Gálfi János: Surface and subsurface mapping in hydrogeology. Bp.–Chichester, 1988.¹

Irodalom róla:

A Magyar Hidrológiai társaság kitüntetettjei 1917–2017. Összeáll. Fejér László. Bp., 2019. 118. p.¹